

«Έργον δὲ Μοναχού, μὴ δὲ τοῦ κυρίου
ἀνέχεσθαι καινοτομείας τοῦ Εὐαγγελίου».

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἐκδόσεις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Α'

Φεβρουάριος 1994

Ἀρ. Φύλλου 4
(49)

«ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΕ ΦΥΛΑΚΤΕΟΝ ΗΜΙΝ, ΜΗ, ΠΡΟΦΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΕΝΤΟΛΗΣ ΕΤΕΡΑΝ ΦΑΝΩΜΕΝ ΚΑΤΑΛΥΟΝΤΕΣ»

Ἀγαπητὴ Μαρία, χαίρε ἐν Κυρίῳ.

Καὶ τὸ νέο σου γράμμα μοῦ προκάλεσε ἀθυμία, διότι δὲν μπόρεσες μέχρι σήμερα νὰ ἐκτιμήσης δεόντως τὴν ἀξίαν τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας καὶ τοῦ καθαροῦ θυσιαστηρίου της, ποῦ δὲν τὸ μολύνει ἡ κοινωνία μὲ τὴν αἵρεσιν. Στὴν ἐποχὴ μας αὐτὸ τὸ θυσιαστήριον λάμπει ὅπως ἡ καθάρτης τῆς παρθενίας, ἐνῶ ἡ ἀδιάφορος κοινωνία μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν ὁμοιάζει μὲ τὸν γάμον ποῦ μολύνει ἡ τοῦ τρίτου προσώπου παρεμβολή...

Θὰ προσπαθῶ ὅμως μὲ τάξη νὰ ἐκθέσω τὶς σκέψεις μου, διότι τὸ θέμα εἶναι σοβαρὸ καὶ ἀπαιτεῖται πολλὴ προσοχὴ ἐκ μέρους σου προκειμένου ν' ἀντιληφθῇ τὴν σοβαρότητα τῆς πτώσεως τῶν κληρικῶν, ποῦ κοινωνοῦν μὲ τὴν σύγχρονη αἵρεσιν, τὸν οἰκουμενισμόν.

Πολλοὶ κληρικοὶ στὶς ἡμέρες μας μὲ βίον ἐνάρετον καὶ ἀξιόλογον δρᾶσιν, ἐνῶ ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ ἐκκλησία τους δὲν πορευέται καλῶς, συνεχῶς ἐναγκαλιζομένη τὴν αἵρεσιν καὶ ἀδελφούς θεωροῦσα τοὺς αἱρετικούς, ἐν τούτοις παραμένουν «ἐντὸς» τῆς ἐκκλησίας, ὡς λέγουν, διότι μακρὰν αὐτῆς πιστεύουν ὅτι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ προσφέρουν καμία διακονία στὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἐν πρώτοις «ἐντὸς» ἐκκλησίας δὲν εἶναι ὁ κοινῶν μὲ ἐπισκόπους καὶ ιερεῖς, ἀλλὰ ὁ ἐν ἀληθείᾳ Ὁρθοδοξίας πορευόμενος. «Ὁ ἰτῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας ἐίσω», γράφει ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Παλαμάς. Συνεπῶς ὅταν μία ἐκκλησία κοινωνεῖ μὲ τὴν κακοδοξίαν ποῦ εἶναι τὸ ψεῦδος, ὁ κληρικὸς καὶ ὁ πιστὸς ποῦ θέλει νὰ παραμείνῃ μακρὰν τῆς αἵρέσεως, πρέπει νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν. Αὐτὸ προστάσσουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ σεβασμία τῆς Ὁρθοδοξίας παράδοσις. Ὁ ἅγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός συνοψίζει ὡς ἑξῆς τὰ λεχθέντα: «Ἀπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονες παραινῶσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διίστασθαι». (Ρ.Γ. 160, 105 C).

Ἄν τοὺς ἐρωτήσης τοὺς κληρικοὺς αὐτοὺς τί περιισότερον θέλουν νὰ δοῦν (ὥστε νὰ διακόψουν κοινωνίαν), ἀπ' ὅ,τι ἔχει γίνει μέχρι σήμερα στὶς οἰκουμενικὲς συναντήσεις καὶ προδοτικὲς κοινὲς ἀποφάσεις μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ παπι-

κῶν καὶ μονοφυσιτῶν, θὰ δῆς ὅτι δὲν ἔχουν τί νὰ ἀπαντήσουν. ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ. Τὸ συλλεϊτουργο ποῦ ἀπομένει εἶναι δευτερεύον μπροστὰ στὶς ΚΟΙΝΕΣ ὁμολογίες πίστεως ποῦ ἔχουν ὑπογράψει καὶ διακηρύξει ὅτι ΔΕΝ ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ καθόλου Ἀνατολικοὶ καὶ Δυτικοὶ καὶ ὅτι οἱ δύο μαζὶ ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ! Τὸ νὰ συνεχίζουν κατόπιν αὐτῶν νὰ κοινωνοῦν μὲ τοὺς οἰκουμενιστὰς ἐπισκόπους καὶ ιερεῖς ποῦ ἐνεργοῦν τὰ ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς ποῦ μὲ σιγὴ τὰ ἀποδέχονται, συνιστᾷ προδοσίαν τῆς ἀληθείας καὶ ἀπώλειαν τοῦ ποιμνίου των. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος εἶναι σαφέστατος ἐν προκειμένῳ: «Οὐδ' ἂν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴῃ τῇ αἵρέσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρός». (1205 Α). Ἀκούς τί λέει ὁ Ἅγιος; Καμμιά ἐλεημοσύνη δὲν σὲ σώζει, ἐφ' ὅσον κοινωνεῖς μὲ τὴν αἵρεσιν! Συνεπῶς ὅ,τι καὶ ὅσο κοινωνικὸν ἔργον νὰ κάνῃ ἓνας ιερεὺς ἐφ' ὅσον συνεχίζει συγχρόνως νὰ κοινωνῇ μὲ τὴν αἵρεσιν, τὸ μόνο ποῦ κατορθώνει εἶναι νὰ ὀδηγῇ τὸ ποιμνίον τοῦ στὸν πνευματικὸν θάνατον! Μὴν ἀπορεῖς. Στὸν πιστὸν πάντοτε «μετράει» τὸ παράδειγμα, ὁ βίος. Ἐφόσον ὁ ποιμένας τοῦ προσκυνεῖ καὶ μνημονεύει τοῦ ἐπισκόπου του, ὁ ὁποῖος ἐπίσκοπος ἀποδέχεται σωτηριῶς, ἢ πολὺ χειρότερον, ἐπικροτεῖ μὲ λόγον ἢ ἔργον τὴν αἵρεσιν, τὸ ποιμνιον ἐρηγεύει, διότι πιστεύει ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Ἔτσι ἡ διαγωγὴ τοῦ ιερέως αὐτοῦ γίνεται αἰτία δύο κακῶν: ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ συμμαχῇ πρὸς τὴν ἀντικανονικὴν πορείαν τοῦ ἐπισκόπου του καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ διατηρῇ ἑαυτὸν καὶ τὸ ποιμνίον του ἐν τῷ τῆς κακοδοξοῦσης ἐκκλησίας!

Προσοχὴ ἐπίσης στὸ ἐξῆς. Ὁ Θεὸς οὐδέποτε θέλει νὰ παραθαίνωμε μίαν ἐντολήν του προκειμένου νὰ τηρήσωμε μιά ἄλλη. «Πανταχοῦ δὲ φυλάκτεον ἡμῖν», γράφει ὁ Μ. Βασίλειος, «μὴ, προφάσει μιᾶς ἐντολῆς, ἑτέραν φανῶμεν καταλύοντες». (ΒΕΠΕΣ, 53, 163). Ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἐλεημοσύνην ἀπὸ κλοπιμαῖα χρήματα, οὔτε πράγματα ποῦ γίνεται αἰτία νὰ προοδεύῃ τὸ κακόν. Ἔτσι καὶ ἐδῶ. Ἡ διακονία τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν εἶναι σὰν τὴν θυσίαν τοῦ Κάιν ἐφ' ὅσον κοινωνοῦν μὲ τὴν κακοδοξίαν. Οἱ ὁμολογηταὶ τῆς πίστεως τότε ἐδοξάσθησαν καὶ τὸ κήρυγμά τους διέτρεξε τὴν οἰκου-

μένην, όταν ἐδάρησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν. Δὲν ἐνήργησαν μὲ ὑπολογισμούς. Μόλις συνειδητοποιοῦσαν τὴν κακοδοξίαν, διέκοπτον τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν. Τὸ ἐπραττον αὐτὸ μετὰ χαρᾶς καὶ δὲν ἐσκέπτοντο τί θὰ γίνῃ τὸ ποιμνιὸν τῶν ἡ τὸ ὠραῖο Μοναστήρι τους ποὺ εἶχαν κάνει με θυσιᾶς καὶ κόπους πολλούς. «Διότι βλέπετε ποῦ εὕρίσκεσθε», γράφει ὁ ἅγιος Θεόδωρος. «Δὲν εἴσθε ἐν ἐξορίᾳ καὶ διωγμῷ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ; Δὲν λάβατε καὶ προηγουμένως πείραν φυλακῶν; Δὲν χύσατε αἷμα ἕνεκα ραβδισμῶν καὶ μαστιγώσεως; Μήπως δὲν ἀπέθανον θάνατον μαρτυρικὸν μερικοὶ ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας; Αὐτὸ εἶναι τὸ καύχημά μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς». (Κατ. 72).

Ἔχει μεγάλη σημασία ἐν προκειμένῳ ἡ πρόθεσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ κίνητρον δηλαδὴ τὸ ἐσωτερικὸν κάθε μας ἐνεργείας. Πρέπει νὰ εἶναι καθαρόν, ἄδολον, εἰλικρινές. «Καὶ ὁ Κάϊν δῶρα προσέφερε», γράφει ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, «καὶ τὰ δῶρα του ἦσαν τὰ πρῶτα ποὺ γεννήθηκαν στὸ ποιμνίῳ του. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς προσέχων στὴν κακὴ του γνώμην καὶ ὑστεροβουλίαν δὲν τὰ ἐδέχθη». (Ρ.Γ. 78, 325). Καὶ ὁ ἅγιος Βαρσανούφιος: «Ὁφείλει τὸ ἔργον εἶναι πάντοτε καθαρὸν· ἐάν οὖν ἔχη τὸ γινόμενόν τι τοῦ ἰδίου θελήματος τοῦ ποιοῦντος, ἐρρὺ ὡς θῆ τὸ ἔργον καὶ οὐκ ἔστιν ἀρεστὸν τῷ Θεῷ» (ἀποκρ. 401). Καὶ πράγματι, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ προσβλέπῃ ὁ Θεὸς εὐαρέστως σὲ μιὰ διακονίᾳ ποὺ γίνεται αἰτία νὰ μεγαλύνεται ἡ αἵρεσις καὶ οἱ πιστοὶ νὰ πέφτουν ὡς πτηνὰ στὴν παγίδα τῆς ἐξ αἰτίας τοῦ ποιμένου τῶν;

Γι' αὐτό, ἀγαπητὴ Μαρία, δὲν εἶναι δυνατόν ἐπικροτήσω τὴν διαγωγὴν τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν καὶ ἀσφαλῶς οὕτε τὴν δραστηριότητά τοῦ Ἀγιορείτου ἱερομονάχου π. Ἐφραίμ στὶς Ἡν. Πολιτεῖες τοῦ Καναδά, τὴν δημιουργίαν δηλ. Μονῶν ὑπὸ τοὺς κακοδόξους ποιμένους τῶν περιοχῶν. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ διακονία τοῦ ποιμένου πρέπει νὰ ἔχη τὴν πληροτέτα ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ Θεός: νὰ κηρύσσει ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν ὀρθὸν θῖον καὶ τὸ ἀληθὲς δόγμα. Ἐάν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἀποτύχῃ, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὁ πνευματικὸς θάνατος τοῦ ποιμνίου ταυ. Ἰδοὺ ἡ ἐν προκειμένῳ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας. «Προσῆκει γάρ, εἰ βουλοίμεθα καὶ γεέννης ἐλευθερωθῆναι καὶ βασιλείας ἐπιτυχεῖν, ἀμφοτέρωθεν κοσμεῖσθαι, καὶ δογμάτων ὀρθότητι καὶ βίου ἐπιμελεῖα» (Ἰω. Χρυσ. ὁμ. ιγ' εἰς Γεν.).

Θὰ μοῦ ἀντίπηξ, ἴσως, ὅτι δὲν βλέπετε νὰ κηρύττουν κανένα στρεβλὸν δόγμα οἱ ἐπίσκοποι τοῦ νέου. Συμφωνῶ, ὅτι διὰ τὸν μὴ ἔχοντα θεολογικὴς γνώσεις δὲν εἶναι εὐκόλῳ ν' ἀντιληφθῇ τὴν αἵρεσιν. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ θέμα τῆς κοινωνίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας διεφθαρμένων δογμάτων, ὅποτε εὐκολα φαίνεται ἡ πτώσις τῶν κοινωνούντων μετ' αὐτές. Διότι, ὅταν ἐγκωμιάζουν τὸν παπισμὸν μετὰ τῆς δεκάδης τῶν κακοδοξιών, οἱ δὴθεν ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι τοῦ νέου, καὶ ἐν συνεχείᾳ συμπροσεύχονται μετ' αὐτοῦ, οἱ δὲ ἱερεῖς τῶν τοῦς ἀκολουθοῦν ἀδιαμαρτύρητα καὶ ὁ λαὸς ἀκολουθεῖ τοὺς ἱερεῖς, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ προδοσίαν τῆς ἀληθείας; Εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀνεύθυνοι οἱ κληρικοὶ αὐτοὶ ποὺ ὁδηγοῦν τὸ ποιμνιὸν τους στὸ στόμα τοῦ λύκου;

Γράφει σχετικῶς ὁ ἅγιος Θεόδωρος: «Ὅσοι διὰ πρῶτην φοράν ἀνεκαλύφθησαν ὅτι ἐκωνώνησαν μετὰ τὴν αἵρεσιν, ἐάν μὲν εἶναι ἱερωμένοι, ἀπεφασίσθη νὰ σταματήσουν νὰ λειτουργοῦν... Διότι πῶς θὰ φανῇ ἡ διαφορὰ τῶν πρὸδοσάτων τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ; τῶν ἀγωνισθέντων γενναίως καὶ τῶν μὴ ἐπιθυμούντων οὐδὲν κακὸν νὰ πάθουν ὑπερτοῦ καλοῦ;» (1636 D).

Βλέπετε ὅτι ἡ κοινωνία συνιστᾷ προδοσίαν πίστεως καὶ ἐνταξιν στὸ στρατόπεδο τῆς αἵρεσεως;

Πολὺ ἐπίσης τονίζεις στὴν ἐπιστολὴ σου τὴν πραότητα τοῦ π. Ἐφραίμ καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τοὺς ἀμαρτωλούς. Δὲν ἀμφιβάλλω. Ἀλλὰ οἱ ἀρετὲς αὐτὲς γίνονται κακίαι, ὅταν διακονοῦν τὴν αἵρεσιν! Τὸ διατὶ περιγράφεται ὠραῖα σ' ἕνα πρόσφατο βιβλίον. Σοῦ ἀντιγράφω τὴν σχετικὴν θέσιν.

«Ἐνταῦθα θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῶμεν ἐν συντομίᾳ καὶ εἰς μίαν ἐτέραν κατηγορίαν ἡγουμένων καὶ «θεοφορουμένων» μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὰς ἐνταῦθα ὑποχρεώσεις τῶν, περιέρχονται ἐσωτερικόν τε καὶ ἐξωτερικόν, καὶ μάλιστα ὅπου ἀνθεῖ τὸ παλαιὸν ἡμερολογητικὸν στοιχεῖον, ὥστε νὰ προκαλέσουν καὶ ἐκεῖ φθορὰν καὶ σύγχυσιν στοὺς ἀπλοϊκοὺς ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνοι «μετὰ τὸ παλαιὸν πάνε», καταδικάζουν τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀλλὰ δὲν διακόπτουν τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν κοινωνίαν μετὰ τὸν πατριάρχην, διὰ νὰ μὴ θρεθοῦν «ἐκτὸς Ἐκκλησίας»...

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ξέρουν νὰ λέγουν ὠραῖα καὶ ἀληθινὰ πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως, ἀλλὰ ὅταν τοὺς ρωτήσῃ κανεὶς γιὰ ζητήματα πίστεως λέγουν, ὅτι τὰ θέματα αὐτὰ δὲν κάνουν καλὸ στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ὅτι οἱ χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται μετ' αὐτά. Σὰ νὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ χάρις Θεοῦ χωρὶς ὀρθόδοξο φρόνημα... Αὐτοὶ κἀνοῦν τὸ μεγαλύτερον κακὸ στὶς ἀπλὰς καὶ καλοπροαίρετες ψυχὰς, τίς ὁποῖες πείθουν νὰ κλείσουν τὰ μάτια καὶ νὰ ἀκολουθοῦν χωρὶς ἐρωτήσεις «τὸν πατριάρχη» καὶ τὴν «Ἐκκλησίαν». Αὐτοὶ εἶναι οἱ πιδὲ ἀποτελεσματικοὶ σύμμαχοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ αἵρεσις δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ πιάσῃ ρίζες χωρὶς αὐτούς, γιὰτὶ αὐτοὶ ἀφοπλίζουν αὐτοὺς ἀκριβῶς ποῦ θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι οἱ πιδὲ ζωντανοὶ μαχηταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας» (Α. Καλόμοιρου, Τὸ Σύγκριμα, σ. 16).

Συνεπῶς, ἀγαπητὴ Μαρία, ἐν καιρῷ αἱρέσεως, τὸ μόνο ποὺ ἔχει σημασία μαζί μετὰ τὸν ὀρθὸν θῖον εἶναι ἡ ὀρθὴ πίστις καὶ ἡ μὴ κοινωνία μετὰ τῆς αἵρεσεως. Τὰ κηρύγματα, αἱ ἐλεημοσύναι, ἡ πραότης κ.λ.π. δὲν ἔχουν καμία θέσιν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῶν προδίδεται ἡ ἀλήθεια! ἀντιθέτως ἀπὸ ἀρετὰ γίνονται κακία ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὴν αἰώνιαν κατάκρισιν! Ταῦτα πρὸς τὸ παρὸν καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἀπαντήσω στίς τυχόν ἀπορίες σου.

«... Μετέλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ
ἐν τῷ ψεύδει...»

Β'

Συνεχίζομεν καὶ εἰς τὸ παρὸν φύλλον τὶς ἀντι-
παρδοσιακῆς - κακόδοξης θέσεις τοῦ καθηγητοῦ
τῆς Θεολογίας κ. Σάββα Ἀγουρίδη, ὡς
ἀναφέρονται στὰ ἔργα του: «Ἡ ὀρθοκεία τῶν ση-
μερινῶν Ἑλλήνων» (ΘΣΕ), καὶ τό: «Μῦθος - Ἱστο-
ρία - Θεολογία» (ΜΙΘ).

γ) Περὶ Πατερικῆς Θεολογίας.

Τὴν Πατερικὴ Θεολογία τὴν ὑποτιμᾷ μέχρι ση-
μείου ἀπορρίψεως. Εἶδαμε ἤδη, στὸ Τριαδικὸ ζήτη-
μα, πόσον ἐπισκοπιστικῶς, φρονεῖ, ὅτι παρενέθη-
σαν μετὰ τὶς ἐρμηνείας τοὺς οἱ Πατέρες. Ἀντιθέτως,
ἐκστασιάζεται καὶ ἀναλύεται σὲ ὕμνους γιὰ τὶς...
σοφίες τῶν αἰρετικῶν «ἐξηγητῶν» τῆς Δύσεως. Ἐ-
τσι, δοθείσης εὐκαιρίας, ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα κα-
ταφρονητικὰ εἰς ἄρος τῶν Θεολόγων Ἀγίων Πα-
τέρων:

«Καινούρια ἐποχὴ στὸ δρόμο μιᾶς σύγχρονης,
σωστῆς καὶ στὰ μέτρα τῆς ἐποχῆς μας, κατανόη-
σης τῶν κειμένων τῆς ΠΔ... ἀρχίζει ἀπὸ
τὸν 18ο αἰῶνα καὶ ἐξῆς» (ΜΙΘ 4).

«Τὰ κείμενα αὐτὰ (Μ. Βασιλείου στὴν Ἐξαή-
μερο καὶ Ἰωάννου Χρυσόστομου στὴ Γένεση), πα-
ρουσιάζουν σπουδαῖο δογματικὸ καὶ ἐρμηνευτικὸ
γινὰ τὴν ἐποχὴ τοὺς ἐνδιαφέρον. Στὸ
δικό μας θέμα ἡ συμβολὴ τοὺς εἶναι ἐλά-
χις» (ΜΙΘ 13).

«Ὁ στίχος 3, 15 (τῆς Γενέσεως) θεωρήθηκε ἀ-
πὸ τὴν ἀρχαιότητα παρὰ τῶν Χριστιανῶν ἐξηγητῶν
(Ἰουστίνος, Εἰρηναῖος, καὶ σὴ συνέχεια ὅλη ἡ
Πατερικὴ Παράδοση) ὡς προφητεία
τῆς συνάντησης τοῦ ἀναμενόμενου ἀπὸ τὴν ΠΔ Μεσ-
σία μετὰ τὸν Ὁφί (θάνατο) καὶ τῆς νίκης τοῦ Μεσ-
σία ἐπὶ τοῦ θανάτου. Ὅπως, ὅμως, ἀντιλαμβάνεται
ὁ ἀναγνώστης, σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀ-
νάγνωσιν... δὲν ἀρμόζον Μεσ-
σιανικοὶ ὑπαινιγμοὶ... προφη-
τεῖες. Σ' αὐτὸ συμφωνοῦν ὅλοι οἱ ἐπι-
φανεῖς σύγχρονοι ἐξηγητὲς».
(ΜΙΘ 64).

«Ὁ Χρυσόστομος διὰ μακρῶν ὑπερασπίζεται
τὴν ἀποψη αὐτῇ. Ἡ ἐρμηνεία αὐτῇ (ὅμως) ἀπάδει
τελείως στὴ συνάφεια τοῦ κειμένου» (ΜΙΘ 84).

«Ἡ ἀπουσία τῆς ἀναγνώρισης τοῦ μυθολογικοῦ
ὁποῦσθου τῆς περικοπῆς δίνει στὴ σωστὴ ἀνθρω-
πολογικὴ παρατήρηση τοῦ Χρυσόστομο
μιὰ πεζότητα καὶ κάτι τὸ στεγνὸ» (ΜΙΘ 119).

«Εἶναι ἱστορικὰ θέβαιο πὼς Θεολόγοι ὅπως ὁ
Ἀρεοπαγίτης, ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὁ Συμεὼν
ὁ Νέος Θεολόγος, ὁ Γρηγόριος Παλαμάς καὶ πολ-
λοὶ ἄλλοι, ἀποτελοῦν ἀνακάλυψιν
τῆς ἐποχῆς μας, καὶ ὅτι κατὰ τοὺς πολ-
λοὺς καὶ μακροὺς αἰῶνες τῆς Μετα-Βυζαντινῆς Ἰδι-
ως περιόδου, ἦταν γιὰ τὴν σκέψιν τῆς ἐποχῆς στὴν
κυριολεξία ἀνύπαρκτοι» (ΘΣΕ 17).

«Ἡ ἐξηγητικὴ παράδοσις τῆς περικοπῆς
αὐτῆς (Χρυσόστομος) δημιουργεῖ πλήθος
ἀδιέξοδων».

Ἰδοὺ τῶρα ὁ πρὸς αἰρετικούς... λιθανωτός:

«Σαγηνεύεται κανεὶς ἀπὸ τὴ μελέτη βιβλίων ὅπως
τοῦ VON RAD ἢ τοῦ WESTERMANN. Ἀπὸ τὴ μελέ-
τη τέτοιων βιβλίων θγαίνει τόσος πλοῦτος γνώσεων
καὶ θεολογικῶν ἰδεῶν, ὥστε δύσκολα μπορεῖ στὸ τέ-
λος κανεὶς νὰ ξεχωρίσει κάποια δική του σκέψιν, μέ-
σα στὸ συνολικὸ γνωστικὸ καὶ αἰσθητικὸ μέγεθος
ποῦ τὸν κατακλύζει» (ΜΙΘ 13).

δ) Περὶ τῆς Θεοτόκου.

Φερόμενος ἀκατασχέτως πρὸς τὴν θλάσφημη θε-
ώρηση ὅλων τῶν πανσέπτων Προσώπων τῆς ἀγιο-
τάτης Πίστεώς μας, δὲν θὰ ἐφείδετο, θεθαίως, τῆς
Θεομήτορος, τῆς καὶ «τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἐ-
χούσης». Γράφει λοιπόν:

«Ὅταν διατυπώνεται κάποιος Θεολογικὸς ὁρος,
(ΣΗΜ. δική μας: ἐννοεῖ ἐδῶ τὸν ὅρο «Θεοτόκος»),
θᾶταν ἀνόητο νὰ ἀποκλείσει κανεὶς, πέρα ἀπὸ τὸ
ἐνδιαφέρον τοῦ Θεολογικοῦ καθορισμοῦ, τὴν παρεμ-
βολὴ καὶ ἄλλων ψυχολογικῶν καὶ κοι-
νωνικῶν μοτίβων... Καὶ στὴν περίπτω-
ση, λοιπόν, τῆς ἐπίσημης ἀναγνώρισης τῆς Μαρίας
ὡς «Θεοτόκου», κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα, διακινδύνευ-
σαν ἄλλοι τὴν ὑπόθεσιν πὼς τὸ θηλυκὸ πῆρε
τὴ ρεθάναν στὴν ἀρρενοκρατικὴ ἀνάπτυξιν τοῦ δό-
γματος τῆς Ἰουδαιοχριστιανικῆς παράδοσης, μέσα
στὸ ἀσυνείδητο τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου, ποῦ με-
τὰ ζεύγη θεοτήτων τοῦ ἐξισορροποῦσε τὸ «ἀρσενι-
κοῦ μετὰ τὸ «θηλυκὸ» στοιχεῖο. Ἀλλὰ στὸ χῶ-
ρο αὐτὸ χρειάζεται εἰρευνᾶ, γιὰ
νὰ προχωρήσει κανεὶς πέρα ἀπὸ ἐνδιαφερόου-
σες ὑποθέσεις» (ΘΣΕ 88).

ε) Περὶ ἀναχωρήσεως καὶ Μο-
ναχισμοῦ.

Μισεῖ, ἀποστρέφεται καὶ φυσικὰ ἀπορρίπτει τὸν
Μοναχισμό, διότι ἐναντι τοῦ ἀποκλειστικῶς κοινω-
νικοῦ χαρακτήρος ποῦ νομίζει ὅτι κάνει τὴν Ἐκκλη-
σίαν «Ζῶσαν», κατὰ πλήρη παραθεώρηση τοῦ πραγμα-
τικοῦ της προορισμοῦ ὡς θεραπευτηρίου ἀπὸ τὰ πά-
θη καὶ ὡς ὀχήματος πρὸς τὸν ἀγιασμόν, ὀρθῶνεται
ὁ Μοναχισμὸς ὡς ζῶσα διάψευσις τῶν ἐγκοσμίων
ψευδαισθήσεων τοῦ καὶ τρόπος πίστεως καὶ ζωῆς
ἐλεγκτικῶς τῶν πλάνων του. — Γράφει ὁ καθηγητὴς:
«(Ὁ κόσμος) ἔπαυεν νὰ βιώνεται σάν χώρος ἀλλα-
γῆς καὶ μεταμόρφωσης καὶ ἄρχισε νὰ γίνεται... ἰ-
δίως μέσα σὲ μοναστικοὺς κύ-
κλους ἀντικείμενο ἄρνησης καὶ ἀπόρριψης»
(ΘΣΕ 14). Ἐπίσης, «Ἡ ἀναχώρησις» καὶ τὸ κοινό-
διο... ἔγιναν μορφὲς αὐτοδικαίωσης καὶ ὑπεροχῆς
γιὰ τὴν ἐκρίζωση τῶν παθῶν καὶ τὴν ἐπίτευξιν ἀγ-
γελικοῦ βίου ἐπὶ τῆς γῆς» (ΘΣΕ 15). Καὶ «Οἱ μο-
ναστικοὶ αὐτοὶ κύκλοι, ἔντονα πολλὰς φορὲς ἐπη-
ρεασμένοι ἀπὸ τὸ νεοπλατωνικὸ καὶ τὸν ἑλληνιστι-
κὸ ἀσκητισμὸ, ἐπηρέασαν τὴ Θεολογία καὶ ἀκόμα
βαθύτερα τὴ λαϊκὴ θρησκείαν» (ΘΣΕ 14). — Τέλος,
«Ἡ κοινωνία τῶν ἁγίων σάν ἡ οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ
ἄρχισε νὰ διασπᾶται... σὲ μιὰ μοναστικὴ
πνευματικὴ ἀριστοκρατία ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ σὲ
λαϊκὴ χριστιανικὴ πλεμπάγια ἀπὸ τὴν ἄλλη» (ΘΣΕ
15).

στ) Περὶ τῶν Ἀγίων.

Τὸ κατὰ τοῦ Μοναχισμοῦ μῖσος τοῦ ἐπεκτείνε-
ται, κατὰ φυσικὴν ἀπορροήν, καὶ πρὸς τὰ ἐκλεκτὰ
καὶ εὐδὴ ἀνθὲ τοῦ λειμῶνος αὐτοῦ: τοὺς Ἀγίους.
Στὸν ἀγιασμό, κατὰ Ἀγουρίδη, ἀφικνεῖσαι μόνον
ἀφοῦ ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία σου περιλαμβάνουν σταθ-

μούς... συνδικαλιστικῶν ἀγώνων, συμμετοχῆς σέ ἐρηνιστικά κινήματα, πάλης γιὰ κοινωνικὲς παροχές, ἀποπυρηνικοποιημένες ζώνες καὶ ἀφοπλισμό, ἀνθρώπινο (σοσιαλιστικὸ μήπως;) πρόσωπο τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἱ ἄλλοι, οἱ... «συνήθεις» ἅγιοι πῶς ἐτόλμησαν νὰ ἀγιάσουν «ἐν ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς» καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο; Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἐθάπτισε... πλάσματα τῆς λαϊκῆς φαντασίας! Γράφει: «... δὲν θὰ πρέπει κανεὶς νὰ ἔχει διαβάσει Βίους ἁγίων γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίσει πῶς σέ ἀρκετοὺς ἀπὸ αὐτοὺς ὑπάρχει... τὸ στοιχεῖο τῆς μιμήσεως τοῦ Χριστοῦ, (ἀλλὰ) κατὰ τὰ ἄλλα ἐπικρατεῖ τὸ ἀνταποκρινόμενο σὲ ἄμεσες ἀνάγκες τοῦ λαοῦ μυθολογικὸ στοιχεῖο» (ΘΣΕ 18). «Ἐπίσης, «... οἱ περισσότεροὶ τῶν λαϊκῶν ἁγίων πιστεύονται ὡς θεραπευτὲς διαφόρων ἀσθενειῶν» (ΘΣΕ 18). — Καί, «... ἡ χώρα μας εἶναι κατὰσπαρτη (ιδίως τὰ νησιά) ἀπὸ μικρὲς ἐκκλησίες καὶ προσκυνητάρια, ἀφιερωμένα σὲ εἴτε ἐντελῶς μυθολογικοὺς εἴτε μισομυθολογικοὺς ἀγίους» (ΘΣΕ 18). Θὰ συνεχίσωμεν στὸ προσεχὲς φύλλο.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΣ

Ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἐνοχῆς...

Ὅπως ὑπάρχει στὴν Ἀθήνα σύλλογος μὲ τὴν ἐπωνυμίαν: Οἱ φίλοι τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἔτσι ὑπάρχει καὶ στὴν Κρήτη, τὴν Κύπρον καὶ ἀλλοχοῦ, Οἱ ἀνωτέρω σύλλογοι ἐδημιουργήθησαν τῇ συνεργείᾳ τῶν ἡγουμένων τῶν νέων ἀδελφοτήτων τοῦ Ἀγίου Ὁρους προκειμένου νὰ τοὺς καλοῦν κατὰ καιροὺς γιὰ διαλέξεις... Ἐμεῖς θ' ἀσχοληθοῦμε ἐνταῦθα μὲ τὲς ἐκδοτικὲς δραστηριότητες τοῦ Κυπριακοῦ Συλλόγου τῶν Φίλων τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ὁ ὁποῖος κυκλοφορεῖ καὶ τὴν ἀξιόλογον τριμηνιαίαν ἐκδοσιν: «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία».

Στὶς σελίδες τοῦ ἀνωτέρω περιοδικοῦ συναντᾷ ὁ ἀναγνώστης ἐνδιαφέρουσες πνευματικὲς καὶ ἱστορικὲς σελίδες, σύγχρονα θέματα πνευματικῆς οἰκοδομῆς, ἀλλὰ καὶ ἀφθονον φθόνον ἐναντίον τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἐορτολογίου. Τὸ ὑβρεολόγιον εἶναι μοναδικὸν στὸ εἶδος του, ἐνῶ τὸ παφλάζον πάθος τοῦ ἀνωνύμου συντάκτου (καθ' ἡμᾶς Ἀγιορείτου) σὲ κάνει νὰ ἀνατριχιάξεις καὶ νὰ διερωτᾶσαι, ἂν εἶναι δυνατόν αὐτὰ νὰ γράφονται ἀπὸ πνευματικὸν ἄνθρωπον! Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν δύο βιβλιοκρισίας τῶν ἐξῆς ἔργων: α) Ἀγιορειτῶν Πατέρων: «Υπόμνημα - Ἐκκλησιὴ πρὸς τοὺς Καθηγουμένους τῶν 20 Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους» (τεῦχος 39) καὶ β) Ἐπισκόπου Καλλιπύου Γιαννακοπούλου: «Ὁρθόδοξοι καὶ Μονοφυσῖτες» (τεῦχος 40). Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς βιβλιοκρισίας εἶναι ὅτι ΔΕΝ παρουσιάζει τὸ περιεχόμενον τῶν ἔργων, ἀλλ' ἀπλῶς τὰ ἐκλαμβάνει ὡς ἀφορμὴ διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ ὑβρεολόγιον κατὰ τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ καὶ τῶν συγγραφέων, ἀποκαλῶν αὐτοὺς: «ἀνόητα φανατικούς, ἄρρωστα καὶ παρανοϊκὰ άτομα, ἡμερολάτραι, ἀδίστακτοι συμμορία ἰδιοτελῶν ἀνθρώ-

πων, σκουπιδοτενεκεὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Νέου, σχισματικούς, ἐκτὸς Ἐκκλησίας, θαθεῖα πληγωμένους ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν δαιμόνων, προτεστάντες, ἔχοντες ἀμετανόητη Λουθηρανὴ συνείδηση» κ.ἄ.π. Ἐπίσης ἀποκαλεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ παλαιοῦ: «προτεσταντογεννημένη, πηγὴ δλέθρου καὶ ὁργάνο τοῦ Διαβόλου»!

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀνωτέρω μᾶς ἐγεννήθη ἡ ἐξῆς ἀπορία: αὐτοὺς τοὺς ἴδιους χαρακτηρισμοὺς θὰ τοὺς ἔγραφαν ποτὲ διὰ τοὺς παπικούς, τοὺς «σεβασμίους ἀδελφούς» τοῦ κ. Βαρθολομαίου; Ἐχομεν νὰ μᾶς παρουσιάσουν κείμενά τους ἐναντίον τῶν Οὐνιτῶν καὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν ποὺ νὰ τὰ χαρακτηρίζῃ ὁ αὐτὸς παλμός; Ἀσφαλῶς ὅχι! Καὶ τοῦτο διότι μισοῦν θανάσιμα καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ Ἀγιορείται (ὅχι ὅλοι) τοὺς πιστοὺς τοῦ πατρώου ἐορτολογίου, διότι ἡ στάση τους ἀποτελεῖ ἔλεγχον τῆς προδοτικῆς τῶν πορείας, μιᾶς πορείας ποὺ καταλήγει στὸν Οὐνιτισμόν. Προτιμοῦν Οὐνίται παρὰ Παλαιοημερολογίται! Ἐὰν δὲν ταπεινωθοῦν ἐνώπιον τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας καὶ ἐν πιστότητι ἀκολουθήσουν τὴν Ἱερὰν τῆς Παράδοσιν, νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ κλαύσουν πικρὰ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ποὺ δημιουργεῖ καθημερινῶς ἡ ἀντορθόδοξος πορεία τους. Ἡ «Ὁρθόδοξια» ποὺ ἀκολουθοῦν ἠνώθεη μετὰ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Οὐνίας (Ἀπόφασις Λιβάνου 1993), καὶ αὐτοὶ ἀντὶ νὰ ἐλέγξουν τοὺς ὑπευθύνους τῆς προδοσίας, ἀποκαλοῦν Ἐκκλησίαν τοῦ Διαβόλου τὸ παλαιόν! Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ τὴν ψυχὴν κάθε πιστοῦ ἀπὸ τοιαύτην πνευματικὴν πτώσιν, σκοπιμότητα καὶ φαρισαϊσμόν ποὺ ὁδηγοῦν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς στὸν πνευματικὸν θάνατον. Ἐνας νεοημερολογίτης Ἱερομόναχος ἔγραψε προσφάτως με ἐλκρικνεία: «Τελικὰ φοβοῦμαι ὅτι ὅσα μᾶς κατηγοροῦν οἱ Παλαιοημερολογίται θὰ ἔγουν ἀληθινὰ, καὶ ὅτι δὲν τοὺς πολεμοῦμε τόσο γιὰτὶ ἀπεκόπησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅσο γιὰτὶ μᾶς θυμίζουν τὲς ἀμαρτίες μας!» (Ὁρθ. Τύπος τῆς 3.9.93).

Δημοσιογραφικὴ κατάπτωσης

Τὸ περιεχόμενον τοῦ γνωστοῦ περιοδικοῦ: «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» γίνεται συνεχῶς καὶ πιὸ ἀπωθητικόν. Τὸ μισὸ σχεδὸν ἀναλίσκεται στὶς περιγραφὰς τῶν πανηγύρεων τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Γερωντίου —τοῦ οὐσιαστικοῦ κυβερνῶντος τὴν Κάνιγγος 32— ἀδιαφορώντας τελείως διὰ τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας, μὲ κορυφαῖα τὸ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Διασποράς, καὶ διὰ τὴν λύσιν τῶν ὁποίων τόσα μᾶς ὑπέσχετο εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Σεβ. κ. Καλλιόπιος... Δυστυχῶς μερικὸι ἄνθρωποι ὁμιλοῦν, γράφουν καὶ ἐνεργοῦν σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ καταγράφουσα Ἱστορία. Λυπούμεθα εὐλικρινῶς διὰ τὴν ταλαιπωρίαν τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου ποὺ ἀξίζει πολὺ καλλιτέρας μεταχειρίσεως. Εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχουν μερικὲς ἀγωνιστικὲς φωνὲς καὶ στὸν ἥω τοῦ πατρώου ἐορτολογίου, ποὺ λέγουν ὠμὴ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξυπνήσῃ ὁ λαὸς καὶ νὰ διεκδικήσῃ καλλιτέρους ποιμένας...

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης

Διεύθυνσις: Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ — Τ.Θ. 27. 844 00 — ΠΑΡΟΣ

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Ἀθήνα — Τηλέφ. 3216.295 — Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 25